Annus IX - Vol. IX Die 1 Decembris 1917 Num. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

MOTU PROPRIO

DE ECCLESIA S. MARIAE ANGELORUM IN PORTIUNCULA APOSTOLICAE SEDI IMMEDIATE SUBIECTA.

BENEDICTUS PP. XV

Decessor Noster fel. rec. Pius X, ob memoriam instituti septem ante saeculis Ordinis Fratrum Minorum, apostolicis litteris « Omnipotens ac misericors », die XI aprilis MCMIX datis, cum aedem S. Mariae Angelorum in Portiuncula ad Basilicae Patriarchalis et Capellae Papalis dignitatem eveheret, eamdem cum continenti domo seu conventu Suae Suorumque successorum immediatae iurisdictioni subiecit. Iisdem in litteris S. Rituum Congregationi mandavit ut caeremoniarum codicem componeret de sollemnibus sacris ibi celebrandis « iuxta caeremonialem qui Patriarchalibus Basilicis de iure competit ». Eiusmodi nunc confecto codice et a Nobis approbato, reliquum est ut quae ad exercendam ibidem Pontificiam iurisdictionem pertinent, definiantur. Nos igitur Motu proprio eam ipsam iurisdictionem dilecto Filio Nostro Philippo tituli S. Angeli ad Forum piscarium Diacono Cardinali Giustini, ut Ordinis Fratrum Minorum apud Apostolicam Sedem Protectori, eiusque hoc in munere successoribus Cardinalibus delegamus. Quod si accidat ut Ordo Fratrum Minorum Cardinali Protectore careat, propterea quod eius protectionem id est singularem curam ipse sibi reservaverit Summus Pontifex, tum ad Basilicae S. Mariae Angelorum adiectique coenobii gubernationem Cardinalis Legatus a Pontifice eligetur. Cardinalis vero Protectoris vel Legati hac in re vicarius posthac erit Minister provinciae seraphicae

praepositus, salvo et incolumi Ministri Generalis iure. Quae autem hic statuta sunt, ea rata ac firma semper fore iubemus, contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXI mensis novembris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

EPISTOLAE

I

AD R. P. FLAVIANUM PRAT, EXEUNTE ANNO CENTESIMO AB INSTITUTA SODALITATE SS. CORDIUM IESU ET MARIAE, CUI PRAEPOSITUS EST.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Exorientem istam sodalitatem amplissimis laudibus decessor Noster f. r. Pius VII merito prosecutus est; eiusmodi enim, legifero patre praeeunte, actuosae caritatis documenta iam dederant sodales, ut difficile non esset futura Instituti documenta coniicere.

Nunc autem, centesimo appropinquante laetabilis eventus anniversario die, libenter Nos eas laudes iteramus; siquidem longe auctior ante oculos versatur religiosorum familia, eaque huius saeculi spatio clarissimis nobilitata factis, clericos conformando, pueros recte instituendo, pro salute animarum domi forisque atque in ipsis barbariae finibus elaborando. Idque eo libentius quod haec tanta in christianam societatem promerita non aliter quam Apostolicae huic Sedi obsequendo adeptos vos esse comperimus. Perseverate igitur in proposito; non enim meliora sunt tempora quam cum, in summa rerum omnium perturbatione, Ecclesiae ac civitatis resarcire damna, praesertim in Gallia, tantopere contendistis. Nec vero ubertatem fructuum optimorum unquam desiderabitis, dum ardens et assiduus SSmae Eucharistiae cultus studia exacuerit vestrae caritatis.

Atque auspicem caelestium munerum Nostraeque erga vos propensissimae voluntatis testem, apostolicam benedictionem, tibi, dilecte fili, et omnibus quibus praees sodalibus amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXII mensis octobris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV.

II

AD RR. PP. DD. CAROLUM, ARCHIEPISCOPUM FIRMANUM, CETEROSQUE PICENI EPISCOPOS GRATIAS AGENS DE PIETATIS ADHAESIONISQUE TESTIMONIO, OCCASIONE ANNUI CONVENTUS REVERENTER EXHIBITO.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Communes litterae, quas, Firmi nuper congregati, ad Nos dedistis, visae Nobis sunt haud exiguam habere significationem voluntatis vestrae. Ornastis enim Nos iudicii vestri testimonio et officiis cumulastis, quae pergrata habuimus, ut pergrata habere solemus ea omnia, quae fratrum ac filiorum redolent pietatem. Quid rescribendo potissimum persequamur, suggerit litterarum earumdem argumentum. Gratulati enim Nobis estis de promulgato nuper Codice Iuris Canonici et gratias egistis de iis apostolicae providentiae coeptis, quibus occurrere quodammodo contendimus hisce tantis huius belli calamitatibus. In utraque re habetis, venerabiles fratres, in quo Nobis probetis studia vestra. Indiget enim Ecclesiae disciplina, ad novas leges instaurandas, sollertia vigilantiaque praesertim episcoporum: ac piarum subsidia precum multum valent ad hoc, ut quae homines proposito sancto aggrediuntur, fecundet Deus gratiae suae auxilio, suaeque gloriae faciat inservire. At vero haec, quae amore magis quam necessitate impulsi scribenda ad vos duximus, vix innuisse sufficiat. Novimus enim virtutem vestram: novimus qua officii conscientia munera prosequimini pastoralis ministerii.

Auspex divinarum gratiarum Nostraeque testis benevolentiae sit interim apostolica benedictio, quam vobis omnibus, venerabiles fratres, et gregi unicuique vestrum tradito peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXVII octobris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD RR. PP. DD. LUDOVICUM, ARCHIEPISCOPUM IANUENSEM, CETEROSQUE LIGURIAE EPISCOPOS, DE LITTERIS GRATIAS PERSOLVENS, QUAS, AD ANNUUM CONVENTUM CONGREGATI, OFFICIOSISSIME DEDERUNT.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Officia pietatis, quae Nobis attulerunt communes vestrae litterae, quo animo, quam libenti quamque grato acceperimus, vix dicto opus est. Scripsistis

enim congregati ea in urbe, in qua editi in lucem, Dei beneficio, sumus cuiusque memoria ac desiderio tantopere commovemur, deque iis acturi negotiis, quae et vobis et Nobis curae sunt maximae. Ab his potissimum argumentum sumeremus rescribentes, nisi perspectum haberemus eam vos commendare in regendo vigilantiam ac in providendo sollertiam, quae currentes incitare vetet. Hoc unum est a quo abstinere non sinunt tempora, hortari vos ut studia operamque vestram in id nunc maxime intendatis, ut traditi unicuique vestrum fideles, quae adversi casus huius turbulentissimae tempestatis praebent, recte aestimantibus, monita salutaria, nimirum ut deviam quisque corrigat vitam: ut ad percutientem se revertatur: ut Eum inquirat, quem misere dereliquit, ea et serio secum ipsi considerent et animose amplectantur.

Auspicem divinorum munerum Nostraeque testem benevolentiae, apostolicam benedictionem vobis omnibus, venerabiles fratres, clero populoque unicuique vestrum commisso peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXVIII octobris MCMXVII, Pontificatus nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

IV

AD RR. PP. DD. FRANCISCUM, ARCHIEPISCOPUM CALARITANUM, CLETUM, ARCHIEPISCOPUM TURRITANUM CETEROSQUE SARDINIAE EPISCOPOS, AD ANNUUM COETUM CONGREGATOS, DE OFFICIOSIS COMMUNIBUS LITTERIS GRATIAS AGENS.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod anno nondum elapso, ex quo proxima comitia habuistis, eadem, superioribus diebus, vos iterum habuisse scribitis, agnoscimus diligentiam vestram. Gregis curam excubare assidue, utilia eidem providere, praecavere adversa, incommodis, si quae officiant, tempestive mederi, proprium est boni pastoris. Cui quidem laudi qui bona studet mente, animum videlicet sic instituendo, nihil ut ad seipsum referat, ipse sibi nihil arroget, a seipso exspectet nihil, omnia postulet a Deo, hunc quidem suum recte ministerium implere censemus: hunc perutilem Ecclesiae et Nobis navare operam. Quod vero Nobis gratulamini promulgatum nuper Codicem et iterata ad pacem hortamenta, pergratam habemus vestrae significationem voluntatis, quae nullum officii erga Nos studiique munus, aut tempus praetermittit. Ceterum Nobis, sive Codicem promulgantibus, sive pacem suadentibus, quae res, quae spes proposita fuerit, neminem

latere arbitramur, qui probe consideret ad Ecclesiae disciplinam restituendam et firmandam quanti intersit omnes in unum collectas habere leges, quantaque iam in necessitate versemur voracem huius belli flammam, quantocius exstinguendi.

De delatis officiis gratias vobis, venerabiles fratres, ut par est, habemus, Nostramque in vos atque in greges vestros benevolentiam testatam volumus apostolica benedictione, quam caelestium auspicem gratiarum, cum vobis, tum illis omnibus peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die IV novembris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

DUO INSTITUUNTUR EPISCOPI INSPECTORES PRO SACERDOTIBUS ET CLERICIS IN FRANCORUM EXERCITU DEGENTIBUS.

Ut curae et regimini spirituali tot sacerdotum et clericorum, qui in Francorum exercitu aut militant aut capellanorum officio funguntur, plenius provideretur, SSmus D. N. Benedictus PP. XV hisce S. C. Consistorialis litteris deputat et eligit eorum Inspectores duos Rmos Episcopos, DD. Carolum Ruch et Gabrielem Llobet, cum potestate ordinaria sacerdotes omnes et Seminariorum alumnos, dum in exercitu manent, visitandi et in iis quae ad animarum regimen et curam pertinent dirigendi et gubernandi, tamquam proprii eorum Ordinarii, ad tramitem sacrorum canonum. Itaque Seminariorum alumni et sacerdotes universi qui in Francorum copiis, qualibet de causa, versantur, duobus memoratis Inspectoribus debitam reverentiam et obedientiam, in iis quae ad regimen et curam animarum pertinent, ex conscientia tamquam Ordinariis suis praestabunt.

Duo autem Rmi Inspectores inter se amice convenient circa modum munera sua partiendi. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. C. Consistorialis die 19 novembris 1917.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

S. C. Consistorialis decretis, Ssmus D. N. Benedictus PP. XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

30 octobris 1917. — Titulari episcopali ecclesiae Miletopolitanae praefecit R. D. Emmanuelem Bidwell, antistitem urbanum et parochum ad S. Mariae loci *Chelsea,* quem constituit Auxiliarem Emi ac Rmi Archiepiscopi Westmonasteriensis.

— Titulari episcopali ecclesiae Metellopolitanae R. D. Gulielmum Keatinge, capellanum militarem seniorem in exercitibus anglicis, quem deputavit Episcopum castrensem pro spirituali cura catholicorum qui in iisdem militant agminibus.

2 novembris. — Titulari archiepiscopali ecclesiae Nacoliensi R. P. D. Casimirum Ruszkiewiecz, iam episcopum titularem Berisensem, Auxiliarem Rmi Archiepiscopi Varsaviensis.

— Cathedrali ecclesiae Minscensi R. D. Sigismundum Lozinski, canonicum ecclesiae metropolitanae Mohiloviensis et in archiepiscopali seminario professorem.

3 novembris. — Cathedrali ecclesiae Clavarensi R. D. Amedeum Casabona, presbyterum archidioecesis Ianuensis et in Pontificio Seminario Romano Maiori ad Lateranum directorem spiritualem.

10 novembris. — Cathedrali ecclesiae Kerriensi et Aghadonensi R. D. Carolum O' Sullivan, decanum Capituli cathedralis et parochum loci *Tralee* in eadem dioecesi.

— Cathedralibus ecclesiis Cornetanae et Centumcellarum R. D. Lucam Piergiovanni, vicarium capitularem Pisaurensem et eiusdem Capituli cathedralis archidiaconum.

— Abbatiae Nullius Sublacensi R. D. Simonem Laurentium Salvi, e congregatione Cassinensi primitivae observantiae, abbatem regularem monasterii S. Scholasticae.

13 novembris. — Titulari episcopali ecclesiae Nicopolitanae R. D. Ioannem Marcum Gannon, parochum S. Birgittae de Madville dioecesis Eriensis (S. U. A.), quem deputavit in Auxiliarem Rmi Episcopi Eriensis.

— Titulari episcopali ecclesiae Clazomensi R. P. D. Gregorium Castro O. M., hactenus episcopum Cuxhensem in Repub. Peruviana.

17 novembris. — Titulari episcopali ecclesiae Vagensi R. D. Ioannem Forbes, e Missionariis Africae.

17 novembris 1917. — Cathedrali ecclesiae Mandelensi R. D. Aloisium Ferretti, antistitem urbanum, canonicum cathedr. ecclesiae Ferrariensis.

26 novembris. — Cathedrali ecclesiae Pastopolitanae in Repub. Columbiana R. P. Antonium M. Pueyo de Val, e Congregatione Filiorum Immaculati Cordis Mariae.

27 novembris. — Cathedrali ecclesiae Diniensi R. D. Iosephum Martel, Vicarium Capitularem eiusdem dioecesis.

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIO

Brevi Apostolico nominatus est:

15 novembris 1917. — *Coadiutor cum futura successione Vicarii Apostolici de Uganda,* R. P. Ioannes Forbes, e Congregatione Missionariorum Africae.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

TUNQUINEN.

DECRETUM INTRODUCTIONIS CAUSAE BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII SERVORUM DEI IOSEPHI MARIAE DIAZ SANJURIO, EPISCOPI PLATEARUM ET VICARII APOSTOLICI TUNQUINI CENTRALIS, MELCHIORIS GARCIA SAMPEDRO, EPISCOPI TRICOMIEN. EIUSDEM IN VICARIATU SUCCESSORIS, ORDINIS PRAEDICATORUM, ET ALIORUM PLURIMORUM, TUM EX EODEM PRAEDICATORUM ORDINE TUM SAECULARIUM, AB ANNO 1856 AD ANNUM 1862 IN ODIUM FIDEI, UTI FERTUR, IN TUNQUINO INTEREMPTORUM.

In acerbissima illa contra catholicam Fidem insectatione, quae, medio saeculo decimonono, in Tunquino excitata fuit, innumerabiles Dei Servos, fortiter pro Christo certantes, exilia, carceres, cruciatus, mortem ipsam passos fuisse ex actis processualibus et documentis authenticis in hac causa exhibitis comperitur. Inter cetera extat libellus, auctori-

tate et mandato regis Tu-Duc, a supremo tribunali causarum capitalium typis datus, ad normam et usum tribunalium provinciarum, qui codex erat iudicibus impositus ad ferendas sententias adversus christifideles super asserta crimina et poenas eisdem respondentes. Decretum autem regium, anno 1854 editum, statuerat, ut in cunctis terris regio dominio subiectis christiana religio radicitus exstirparetur. Neque solum christianos afflictos, cruciatos et damnatos, sed ipsas res sacras et religiosas, aedes, supellectiles, imagines et cruces eversas et destructas fuisse legimus. Impium et crudele spectaculum antiquis Neronianis, Decianis et Diocletianis persecutionibus consimile! In tam nefaria christiani nominis oppressione, quae, Tu-Duc rege, ab anno 1856 ad annum 1862 insaeviebat et in tanta heroum occumbentium multitudine, selecta quaedam se exhibet ac sistit numerosa et generosa phalanx quae ad dominicanam familiam plus minusve pertinet, quaeque constat e sodalibus, vel sacerdotibus, vel tertiariis, vel catechistis, vel de aliis plurimis fidelibus cuiusvis aetatis, sexus et conditionis, qui, pastorum vestigia secuti, similem quoque passionem et gloriam obtinuerunt. Hisce enim omnibus, uti doctores et pastores maiores, praeibant Iosephus Maria Diaz Sanjurio, Platearum episcopus, in Tunquino centrali vicarius apostolicus, et Melchior Garcia Sampedro, episcopus Tricomiensis et eiusdem in Vicariatu successor, uterque Ordinis Praedicatorum decus et ornamentum. Plurium e praefatis Dei Famulis, ubi primum licuit, Vicarii Apostolici diligentes confecerunt informationes super probata virtute, constantia in fide et glorioso martyrio, easque litteris consignatas ad sacrum Ordinem christiano nomini propagando miserunt; quibus deinceps alia documenta adiecta sunt ab ipsis Vicariis Apostolicis exarata ante eorum necem. Quum, inspectis temporum, locorum rerumque difficultatibus, inquisitiones, ad normam iuris, institui non potuissent, instante Ordinis Praedicatorum et huius causae postulatore, Pius Papa IX, f. r., indulsit, ut exhibita documenta ordinariae inquisitionis loco haberentur, et de causa illorum Servorum Dei disceptaretur in singulari Sacrae rituum Congregationis coetu, audito in scriptis voto R. P. D. Promotoris Fidei. Hinc Fidei vindex Petrus Minetti, bo. me., anno 1869, rogatus ut, super dubio de signanda Commissione introductionis causae beatificationis seu declarationis martyrii nonaginta et octo Servorum Dei, suffragium suum scripto traderet, ipse plerosque e designatis Dei Famulis extra aleam controversiae posuit, de nonnullis vero uberiores probationes exquirendas esse dixit. Interim Vicarii Apostolici in variis Tunquini partibus, ordinaria auctoritate, condiderunt Romamque miserunt processiculos de martyrio plurimorum Christifidelium, qui, furente persecutione regis Tu-Duc, ab

anno 1856 ad annum 1862 pro catholicae Fidei professione, uti fertur, necati fuere. Quibus processiculis accesserunt additionales inquisitiones annis 1893 et 1894, intra ambitum Vicariatus Tunquini Orientalis, Centralis et Septentrionalis, adornatae itemque Romam delatae. Hoc temporis intervallo octo martyres tunquinenses Ordinis Praedicatorum fastis beatorum adscripti sunt; nempe Franciscus Gil de Federich, Matthaeus Alonso Leziniana, Hyacinthus Castaneda et Vincentius Liem a Pace, sacerdotes missionarii, saeculo decimo octavo pro Christi fide interfecti, Hieronymus Hermosilla, episcopus Melipoletanus et vicarius apostolicus Tunquini Orientalis, Valentinus Berrio Ochoa, episcopus Centuriensis et vicarius apostolicus Tunquini centralis, eorumque Socii Petrus Almato, sacerdos missionarius Ordinis Praedicatorum, et Iosephus Khang, indigena tunquinensis, cathechista tertii ordinis Sancti Dominici. Praesens autem quaestio in aliud tempus opportunum remissa fuit. Nunc vero, amotis difficultatibus, prout omnium erat in votis, aditus factus est disceptationi de ineunda causa Tunquinensi beatificationis seu declarationis martyrii Servorum Dei, ex Ordine Praedicatorum, Iosephi Mariae Diaz Sanjurio et Melchioris Garcia Sampedro, episcoporum et vicariorum apostolicorum Tunquini centralis, eorumque Sociorum, qui maxima pars fuerunt Tu-Duchianae insectationis. Quum de singulis hisce heroibus speciales notitiae in praesenti decreto describi nequeant, satis erit quaedam attingere de eorum ducibus, episcopis et vicariis apostolicis. - Et primus occurrit Iosephus Maria Diaz Sanjurio, qui in pago *Suego*, dioecesis Lucensis in Hispania, natus die 25 octobris anni 1818, a pueritia ita cum studiis pietatem coluit, ut duodennis prima tonsura initiatus fuerit. In seminario dioecesano philosophicis ac theologicis disciplinis et in Universitate Compostellana utrique iuri multa cum laude incubuit. Ad superiora charismata aspirans et a quibusdam vinculis solutus, praehabito prudentum consilio et Dei ope implorata, ad Ordinem Praedicatorum convolavit. In Oconiensi collegio habitum recepit et, peracto tyrocinio, ad professionem religiosam admissus est. Sacris ordinibus auctus, superiorum iussu primum insulas Philippinas petiit, inde ad missiones Tunquini Centralis transiit. Illic iuventuti instituendae pro viribus adlaboravit et, in coadiutorem Vicarii Apostolici adlectus, paulo post eidem Vicario vita functo in missionum regimine, licet invitus, successit. Gregis sibi commissi custos, pastor ac defensor, nulli pepercit industriae ac labori; donec, exorta Tu-Duchiana persecutione, in pago *Búi Chu* comprehensus et ad civitatem *Num Dinh* deductus, ibique accusatus et in carcerem coniectus, ad necem damnatus est. Praestat referre verba decreti quo rex Tu-Duc sententiam mortis confirmavit: « Cum falsa secta

Iesu a nobis nostrisque maioribus stricte rigoroseque prohibita semper fuerit, europaeusque nomine Ioseph An, praedictae sectae magister principalis, gentem nostram ut errores huiusmodi sequatur, seducturus, ingressus sit, cuius crimen clare et manifeste omnibus patet, iubemus et praecipimus, ut statim ac hae litterae recipiantur, caput ei abscindatur, in altum mittatur, ad ceterorum omnium cautionem et documentum, posteaque cum corpore in flumen proiiciatur, ut a nobis tantorum malorum radix penitus auferatur et evellatur ». Per tres circiter menses episcopus Iosephus Maria, in vinculis manens, ad se accedentes filios et fratres apostolico zelo ad perseverantiam in fide et ad extremum pro Christo certamen viriliter sustinendum hortatur. Ipse autem, oratione, ieiunio et sacramentorum receptione ad mortem iam paratus, die undecima iulii anni 1857, hilari ac placido vultu, decretum regis audit atque orans Deo gratias agit. Ad supplicium adductus, carnifices alloquitur: « Rex et mandarini iubent ut hodie vos me interficiatis; sed ego triginta ligaturas vobis do, ut meum caput tribus ictibus amputetis; primum ictum peto ad agendum gratias Deo, qui me creavit et ad hoc perduxit regnum, ut hic gloriam suam praedicarem; secundum peto ad reddendas gratias parentibus meis carnalibus; et tertium peto ut eum tamquam testamentum ovibus meis relinquam ad exemplum ne formident, sed cupiant mei imitatores in morte esse et caelum scandere mereantur, ut ibi cum omnibus sanctis societatem aeternam possideant ac vivant in saecula saeculorum ». Hisce dictis Dei Famulus, quadam iucunditate perfusus, caput obtulit carnifici, qui illud amputavit et quidem usque ad tertium ictum. Anima herois in caelum evolavit, caput vero, in altum elatum, mox una cum corpore in flumen proiectum fuit. Piscatores de flumine caput extraxerunt illudque donarunt Mariae Ai, quae reverenter ad sacerdotem Tuam detulit, corpus autem nunquam reperire potuerunt. - Alter Dux ex nobili phalange fuit Melchior Garcia Sampedro, episcopus Tricomiensis et vicarius apostolicus Tunquini Centralis, qui cum adolescentibus familiaribus suis Dominico Tiep et Dominico Hien passus est. Hic Dei Famulus, in oppido S. Petri de Arroio, Asturiensis provinciae, in Iberico regno, natus, a piis honestisque parentibus, civili et christiana institutione imbuitur. Absolutis in Ovetensi ephebeo theologicis studiis, christianae perfectionis desiderio permotus, Oconiense collegium Ordinis Praedicatorum ingredi petiit; ibique, libenter exceptus, tyrocinio peracto votisque nuncupatis, ad Philippinas insulas, praesidum iussu, transmeavit. Inde, quum ad missiones inter infideles obeundas esset inclinatus, voti compos effectus, ad illas destinatur quae sodalibus S. Dominici concreditae fuerant in Tunquino Imperio, quo Melchior appulit

anno 1849. Illic Dei Famulus Provincialis et magistri generalis Vicarii munia gessit. Platearum Episcopo Iosepho Mariae Sanjurio, Tunquini Centralis Vicario Apostolico, adiutor cum futura successione renuntiatus, deinceps in locum defuncti suffectus est. Temporibus illis Ecclesiae catholicae valde infensis, Melchior Garcia Sampedro, episcopus Tricomiensis, constanti animo et invicta fortitudine Vicariatum Tunquini Centralis rexit ac gubernavit. Vertente anno 1858, dum in pago *Hienlao* versabatur, a militibus irrumpentibus et pagum obsidentibus captus cum praedictis suis familiaribus, ad principem urbem deducitur arctisque vinculis adstrictus et in carcere detentus a militum cohorte custoditur. Adveniente die 28 iulii, Dei Famulus eiusque familiares per vim e carcere abrepti, cruciati et capite damnati, supremam horam placide expectant. Duobus Sociis, qui a Melchiore postremam absolutionem et benedictionem receperant, e medio per necem sublatis, carnifices in Episcopum irruunt. Eius cruribus manibusque abscissis, morientis et dulcissimum nomen Iesu invocantis caput quindecim ictibus amputatur. Immolata hostia, Deo acceptissima, carnifices, dissecto ventre abstrahunt fel et iecur, corpus tritaque membra in foveam iam paratam deiiciunt, caput autem et iecur ad varias urbis portas antea suspensa, postridie in mare submergunt. Huius Servi Dei eiusque familiarium panni sanguine aspersi in veneratione a christianis haberi coeperunt, uti tabulae processuales et ipse Praesul Valentinus Berrio-Ochoa, qui deinceps pro Christo necatus est, plane testantur. - Quod attinet vero ad praesentem causam numerus eorum qui Tu-Duchianae persecutionis victimae fuere et quorum acta colligi potuerunt, ascendit ad mille septingentos et ultra, in quatuor classes, iuxta valorem testationum distributos, omnis conditionis, sexus et aetatis, inter quos adnumerantur praefati duo Episcopi Vicarii Apostolici et quinquaginta quatuor sacerdotes, tam saeculares quam regulares ex Ordine Praedicatorum. - Itaque, quum omnia in promptu sint, instante Rmo P. Ludovico Iosepho Fanfani, Ordinis Praedicatorum postulatore generali, attentis litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum cum respectivo clero et Vicariorum Apostolicorum cum missionariis et christifidelibus Missionum Tunquinensium aliorumque virorum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Ioannes Cagliero, huius causae Ponens seu Relator, in Ordinario sacrorum rituum Congregationis coetu particulari subsignata die ad Vaticanas aedes coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sit signanda Commissio introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur?* Et sacra eadem Congregatio, post relationem ipsius

Emi Cardinalis Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei Promotore, omnibus accurate discussis ac perpensis ita rescribendum censuit: ***Signandam esse, si Sanctissimo placuerit, Commissionem introductionis causae mille quadrigentorum et duorum Servorum Dei, primae et secundae classis, qui in separato elencho recensentur.*** Quoad alios biscentum sexaginta et unum tertiae classis, eadem sacra Congregatio rescripsit: ***Dilata et coadiuventur probationes;*** ceteris vero quartae classis expunctis. Die 13 novembris 1917.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationi Pro-Praefectum relatione, Sanctitas Sua resolutiones eiusdem Sacri Consilii ratas habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis causae beatificationis seu declarationis martyrii praedictorum MCDII Servorum Dei primae et secundae classis; scilicet Iosephi Mariae Diaz Sanjurio et Melchioris Garcia Sampedro, episcoporum et vicariorum apostolicorum Tunquini Centralis, et Sociorum. Die 14, eisdem mense et anno.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

I

MASSILIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (DOR-BARAT).

Benedicto PP. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno tertio, die 30 aprilis anni 1917, RR. PP. DD. Guilelmus Sebastianelli, Decanus, Ponens, *Maximus Massimi et Iulius Grazioli, Auditores de turno, in causa* Massilien.-Nullitatis matrimonii, *inter* Henricam Dor, *repraesentatam per legitimum procuratorem Nazarenum Ferrata, advocatum, et* Alfridum Barat, *interveniente et disceptante in causa Rev. Substituto Defensoris Vinculi ex officio, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

In Ecclesia parochiali S. Benedicti, vulgo *Saint-Menet,* dioecesis Massillen., die 5 septembris 1895 Henrica Dor vigesimum tertium suae aetatis annum agens matrimonium contraxit cum Alfrido Barat. Cum autem in sponsa plena defuisset libertas, nuptiae haud felicem exitum habuere; vita enim coniugalis discordiis fuit agitata, pluries interrupta et anno 1908 plene dissociata per sententiam divortii civilis. Post tres annos Henrica, quae iam alteri viro adhaeserat, conscientiae suae satisfacere cupiens, libellum obtulit Curiae Massiliensi, ut eius cum Alfrido matrimonium nullum declararetur ex capite vis et metus. At iudices Massilienses die 20 iunii 1913 iudicarunt non constare de matrimonii nullitate, a qua sententia actrix ad H. S. Auditorium provocavit, petens eodem tempore novam et suppletivam inquisitionem. Hac rite peracta, die 23 ianuarii curr. anni sententia prodiit Henricae favorabilis. Interposita autem, prouti de iure, appellatione a Revmo vinculi Defensore, hodie iterum, atque iterum, causa disceptanda proponitur sub consueta formula dubii: *An sententia rotalis diei 23 ianuarii 1917 sit confirmanda vel infirmanda in casu.*

Ius quod spectat. - Patres dixerunt certissimum esse, iure saltem canonico, matrimonium initum sub influxu metus gravis, iniusti, extrinseci, et directi ad extorquendum consensum esse nullum; cap. 14, 25,

tit. *De sponsal. et matrim.* Quod dicendum quoque est de metu, qui ex reverentia ei debita, cui quis subest, originem ducit, unde reverentialis appellatur. Verificatur hic metus in subdito respectu superioris, in filia respectu matris, patris ac fratris maioris tum praecipue, cum hic munus gerit patrisfamilias. Huiusmodi autem mentis trepidatio, si sola adsit, absque alio adminiculo, tamquam levis censetur et insufficiens ad irritandos actus sub eius influxu positos: cap. *Quamvis,* tit. *De pactis,* in VI. Secus autem dicendum, quando metus reverentialis est qualificatus; i. e. quando metus aliis copulatur adiunctis; v. g. iurgiis, increpationibus, minis, precibus importunis, ac diuturnis, etc. Nec accessorium est, ut omnia recensita adiuncta verificentur: sufficit enim ut constet metui adiunctas fuisse preces instantes ac repetitas, et persuasiones diuturnas atque importunas. « Preces (ait Pirhing, lib. IV, tit. I, § 5, num. 119) « importunae, ac saepius repetitae, etsi non solae, coniunctae tamen « cum metu reverentiali personae rogantis et moleste instantis inferunt « metum cadentem in virum constantem, ideoque sufficiunt ad infe- « rendum metum ». Conferri possunt etiam Schmalgr., lib. I, tit. 40, n. 5; Reiffenstuel, lib. I, tit. 40, § 4, n. 24 et inter recentiores Wernz, tom. IV, n. 264, Gasparri, *De matrim.,* vol. II, num. 942 tertiae ed. aliique. Eamdem sententiam tenuit Rota in dec. 870, n. 7 c. Emerix. « Suasiones « et preces habentur loco compulsionis et coactionis et ingerunt metum « cadentem in constantem virum ». Et in alia dec. 326, n. 13 c. Ludovisio. « Huiusmodi persuasiones importunae, quando sumus in persona, « cui debetur reverentia, iustum metum constituunt et vim coactionis « habent ». Ratio est, quia si ille, in cuius potestate sumus, et cum quo familiarem habemus consuetudinem, diuturnas et importunas adhibet preces, in patientis animo certissima suasio oritur Superioris odii et indignationis diu vel semper duraturae, quod malum grave est.

Ad probandum metum sufficiunt duo testes omni exceptione maiores, etiamsi alii de libera deponunt voluntate; ratio est, quia isti deponunt de actu interno soli Deo cognito, illi vero de actu externo et sensu perceptibili. Testibus autem omnibus praeferendi sunt, qui metum incusserunt, quia testantur de facto proprio.

Modo ad factum. - In primis Patres adnotare voluerunt, quod, existente repugnantia et animi aversione, libertas arcetur et violentia praesumitur. Hoc tenuit Rota in decis. 326, c. Ludovisio, et tradit Cosci, *De separ. thori,* lib. I, cap. 2, n. 54, scribens: « Ex parte mulieris per « testes dicitur probatus metus si deponant ... de ipsius aversione erga « coniugem ante et post matrimonium ». Iamvero Henricam animum

adversum constanter habuisse in Alfridum acta testantur: « Ma fille (ait « mater actricis in secunda depositione) disait que Mr Barat ne lui plai- « sait pas, qu'il ne lui était pas sympathique, et qu'elle ne voulait pas « se marier ». Et Paulus Dor: « Elle manifesta sa repulsion de la façon « la plus formelle, et elle déclara clairement à Mr Barat qu'elle n'en « voulait pas. Elle évitait de se trouver seule avec lui, ce qui manifestait « encore son antipathie à son égard ». Eadem habet Anna Paul nata Vitalis: « Elle (Henrica) était refractaire à ce mariage » et confirmat Fridericus Segond his verbis: « J'ai été témoin des tristesses de la jeune « fille pendant ses fiançailles et lorsque je lui en demandais les raisons, « elle me repondait évasivement en me disant, qu'elle craignait, qu'elle « avait peur de se marier avec un homme qu'elle connaissait très peu « et dont le caractère léger et violent lui faisait peur ».

Haec repugnantia perduravit usque ad matrimonii celebrationem. Etenim diebus immediate matrimonium antecedentibus, cum cognovisset Henrica inhonestos sui sponsi amores, hanc arripuit occasionem insistendi precibus apud matrem, ut tractatus matrimonii abrumperentur. Immo post ipsum contractum civilem, novum habens argumentum de corruptis Alfridi moribus: « Ce fut pour ma sœur (deponit Paulus Dor) « l'occasion de manifester de nouveau son refus formel de contracter ce « mariage, et dans une scène violente elle nous déclara que le mariage « civil ayant eu lieu, l'affaire d'argent était réglée, mais qu'elle ne vou- « lait pas aller plus avant, et contracter le mariage religieux ». Et idem testis interrogatus a iudice: « Est-il vrai que ..... votre sœur refusa « toujours, n'acceptant pas ce mariage, qu'elle détestait, mais le subis- « sant brisée par les resistances, allant à l'Eglise en victime et complè- « tement désesperée et forcée? » reposuit: « Oui, tout cela est vrai ».

Hac existente aversione, nil mirum quod Henrica Ecclesiam ingressa ad ritum religiosum explendum copiosas effunderet lacrymas: « Elle a « pleuré et sangloté tout le temps » ait Paulus Dor et mater: « Elle n'a « fait que sangloter tout le temps de la célébration à tel point que le « prêtre me disait après la cérémonie », etc. Lacrymae pariter et singultus adfuere in ipso momento, quo sponsa suum debebat consensum proferre. Hoc actrix fatetur in sua prima depositione ad 10: « Au « jour du mariage devant le prêtre, qui m'a demandé le consentement, « non seulement je n'ai pas donné le consentement intérieur, mais même « extérieurement je n'ai pas dit " Oui „ et n'ai répondu que par un « sanglot ». Quod confirmat mater: « Au moment que le prêtre lui « demandait son consentement, elle pleurait tellement que personne n'a « pas entendu le " Oui „ ». Et Fridericus Segond: « Au moment, où le

« prêtre lui demandait son consentement, Mlle Henriette Dor répondit « par un sanglot, je ne pus entendre le " Oui „ sacramentel, et j'en fis « part le soir même à ma femme ».

Inito matrimonio, non cessavit aversio Henricae in Alfridum. Per totam enim diem matrimonii sponsa: « était très triste », ait V. Giraud. Iter nuptiale cum sponso arripere nolebat, coacta a viro matrimonium consummavit; continua erant inter coniuges iurgia et contentiones, ita ut haud semel fuerit cohabitatio interrupta. Tandem, instituta de facto an. 1906 separatione inter sponsos, post duos annos petitum et obtentum fuit divortium civile. Haec omnia ex actis evincuntur.

Nec desideratur causa aversi animi Henricae in virum. Alfridus enim Barat nec suis dotibus, nec sua agendi ratione is erat, qui Henricae animum sibi allicere poterat; nam mater ait Alfridi « extérieur ne « lui était pas entièrement favorable » et Fridericus Segond: « J'ai rare- « ment vu un homme (Alfridum) ayant moins de sens moral ».

Secundo loco acta non solum praesumptivam, sed etiam positivam et directam nobis exhibent coactionis probationem. Qua in re animadvertendum ante omnia est Henricam, antequam matrimonium contraheret, subiectam fuisse non solum matri, sed etiam fratri, qui, mortuo patre « étant le fils aîné, et de plus faisant vivre toute la famille par « (son) travail » habebatur uti caput familiae, quod testatur mater his verbis: « Mon mari en mourant avait confié (Paulo) le soin de tous, et « nous l'avons toujours considéré depuis lors comme le chef de famille ». Quando ergo ex parte coniugum Paul propositum fuit ditissimi Alfridi cum Henrica matrimonium, mater et frater Henricae, sive ut se liberarent ab angustiis pecuniariis, inter quas versabantur, uti legitur in sententia appellata, sive ut possint « améliorer la situation pécuniaire » uti asserit A. Barat, totis viribus egerunt, ut aversum Henricae animum flecterent ad propositas nuptias ineundas. Quaenam autem media adhibuerint tabulae processuales nos docent. Et primo mater in sua prima depositione haec habet: « J'ai cherché à prendre son cœur, en essayant « de lui faire comprendre que cette union pouvait faire le bonheur de « la famille et que s'obstinant dans son refus, elle pouvait au contraire « nous rendre malheureux. C'est une pression morale que j'ai employé « en la gourmandant parfois ». Et in secundo interrogatorio: « Ce que « je peux dire, c'est que j'ai usé de tout mon pouvoir de mère pour « amener ma fille à une union, que j'estimais très avantageuse, et à « laquelle, me semblait-it, un simple caprice l'empêchait de se prêter ... « J'ai insisté auprès de ma fille perpétuellement, et de telle manière « que je ne lui laissais plus de liberté d'esprit. Je lui disais que si

« elle refusait cette union, qui me semblait de nature à nous sauver « tous, elle ne mériterait plus d'être considérée comme de la famille, « elle ne serait plus ma fille ». Frater vero: « Nous ne lui avons « pas donné de coups. Mais ..... nous nous sommes efforcés de la con- « vaincre qu'il fallait absolument faire ce mariage. Je l'ai menacée « comme étant le chef de famille de lui supprimer les subsides, si elle « refusait, c'est une pression morale et de chaque jour, que nous avons « employé ». Allatas depositiones confirmant testes de visu. Ita Fridericus Segond: « J'ai été témoin de la pression exercée sur elle par la « famille ». Ang. tandem Barat: « J'ai personnellement assisté à des « conversations entre le frère et la sœur, dans lesquelles le frère mani- « festait un caractère violent et autoritaire, même emporté ». Quae verba consona sunt responsioni matris Henricae ad 4 in suppletiva inquisitione: » Il y a eu (ait) plusieurs scènes extrèmement violentes « entre ma fille d'une part, moi et mon fils aîné de l'autre ».

Testibus de visu accedunt testes ex auditu. Sic Mathildis Dor: « Je « l'ai su après le mariage, combien elle avait été pressée par sa mère « et par son frère ». Pariter Maria Ronchetti interrogata a iudice: « Quel « genre de contrainte ou de violence a-t elle (Henrica) subi? », reposuit: « C'était une contrainte morale d'après ce qu'elle me disait: puisque « d'après son dire son frère et sa mère la poussaient pour des ques- « tions pecuniaires, ce mariage étant d'après eux obligatoire pour sortir « de leur situation. Et elle m'ajoutait: " Mais je ne me marierai pas, « je ne m'en sens pas la force, et je préférerais travailler „ ». Et Eugenia Paret: « Mr Barat était riche, et Mme Dor mère a forcé sa fille à faire « ce mariage. Sa mère la grondait tous les jours parce qu'elle ne vou- « lait pas ce mariage, et Mlle Dor me disait: " Ma mère ne voit pas « qu'elle peut faire mon malheur, car ce n'est pas pour un jour qu'on « se marie „. Elle m'a souvent manifesté de la sorte sa repulsion pour « ce mariage ». Similia habent L. Thibaud et Aloysia Dor Gauthier. Iamvero, omisso etiam quod malum grave pro unoquoque, maxime pro puella, sit privari pecuniario subsidio, a suis despici et derelinqui, ac veluti causam haberi, ex qua grave damnum familiae obveniat, ambigendum non est in casu adfuisse preces et suasiones importunas, continuas et diuturnas, quae iuxta ea, quae supra in iure exposuimus, praetergrediuntur limites simplicium et licitarum suasionum, quibus parentes uti possunt ad filios suadendos, et metum reverentialem gravem constituunt.

Quod evidens fit, si matris, eiusque filii indoles attendatur: « Quant « à sa mère, testatur Petrus Thibaud, elle m'a fait l'impression d'une « personne très capable d'imposer sa volonté ». Et Leonia pariter Thi-

baud: « Je dois dire que c'est une personne très autoritaire et vio- « lente ». Eadem habet Aloysia Dor Gauthier: « Ma mère était auto- « ritaire et violente, mon frère aussi ». Petrus tandem Ribera: « Sa « mère et son frère m'ont paru avoir un caractère plutôt autoritaire, « surtout la mère, que je connus davantage ». Ex adverso indoles Henricae a testibus describitur debilis. Mater enim dicit filiam habuisse « une nature très faible, et très bonne, et c'est là-dessus que je comp- « tais pour que ma pression morale agisse sur elle ». Quod confirmat A. Dor: « Ma sœur était d'un caractère à se laisser faire ». Et Iulius Maillet: « La jeune fille était plutôt timide ». Neque refert quod Henrica matrimonium contraxerit in vigesimo tertio suae aetatis anno constituta. Quamvis enim in genere mulieres praefatam aetatem habentes facile pressuras contemnere possunt, praesumptio tamen cedere debet veritati, si testes omni exceptione maiores, uti in nostra specie, contrarium deponant.

Una remanet solvenda difficultas proposita a solerti Defensoris vinculi Substituto contra suppletivam inquisitionem, quam incivilem appellat ex doctrina tradita a cl. Santi in lib. II, tit. XX. Verum praeter quamquod in nova instructione novi producti fuerunt testes et novi propositi articuli, sufficiat adnotare instructionem peractam fuisse auctoritate H. S. Auditorii, consentiente Rmo Vinculi Defensore, qui voluit ut actrix, mater, frater, aliique testes iterum excuterentur super quaestionibus, quas ipse propria manu exaravit.

Quibus omnibus in iure et in facto perpensis, Nos infrascripti Auditores pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, ad propositum dubium respondemus *affirmative* ad I partem; *negative* ad II.

Ita dicimus, decernimus ac sententiamus mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam et adversus reluctantes procedant ad normam SS. Canonum et praesertim cap. 3, sess. XXV, *De ref.*, Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis opportuna et efficacia pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 30 aprilis 1917.

Guilelmus Sebastianelli, Decanus, *Ponens.*
Maximus Massimi.
Iulius Grazioli.

Ex Cancellaria, 30 maii 1917.
Sac. T. Tani, *Notarius.*

II

PLACENTINA

IURIUM

Benedicto PP. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno tertio, die 31 maii 1917, RR. PP. DD. Petrus Rossetti, Ponens, *Raphael Chimenti et Maximus Massimi, Auditores de Turno, in causa* Placentina - Iurium *inter* Rev. Dominum Aemilium Stevani *appellantem, repraesentatum per legitimum procuratorem Vincentium Sacconi advocatum, et* Rev. Dñum Caesarem Antonietti *appellatum, repraesentatum per legitimum procuratorem advocatum Nazarenum Patrizi, interveniente et disceptante in causa R. Promotore Iustitiae, sequentem protulerunt definitivam sententiam.*

Praepositura parochialis ecclesiae S. Antonini M., quae Placentiae, post Cathedralem Ecclesiam, principem locum tenet, sacerdoti Aemilio Stevani fuit concredita, cum sacerdos Antonietti canonici honorarii munere iam in ea fungeretur, confessarius etiam et cappellanus deputatus. Utriusque sacerdotis tale non erat ingenium, ut amico foedere simul possent uniri et cum consensu in domo Dei ambulare: ille enim, quae sui muneris erant, exequi exoptabat cum plena et independenti libertate, observationes sibi contrarias nolens admittere; iste, e contra, censoris partes sibi quandoque vindicabat, quoad ecclesiae regimen Praepositi carpens agendi rationem. Quare brevi factum est, ut praepositus Stevani nedum praesidi Fabricae consilium expresserit excludendi a congressibus sacerdotem Antonietti, sed etiam huic directe nuntiavit, se in posterum in eius locum sacerdotem alium recepturum, qui et missam celebraret, et sacras functiones perageret: « È mio fermo pro« posito di sostituire a V. S. Revma un altro sacerdote nell'applicazione « della Messa ora detta da lei a S. Antonino, e di non usare per l'av« venire dell'opera di V. S. in tutte le funzioni istituite dalla Fabbriceria, « ed in quelle ancora celebrate a conto di privati » (Litt. 7 iulii 1913). Quod aliis in litteris diei 11 eiusdem mensis et anni, magis magisque confirmavit.

Inde inter ipsos ortae sunt contestationes, quae cum componi non potuerint, duplici iudicio, de iniuriis uni, alteri de iuribus, coram Ordi-

nario dioecesano praebuerunt occasionem. In utroque iudicio contendentium iura fuerunt definita; sed, quae in iudicio de iniuriis die 5 maii 1915 prodiit sententia, rei iudicatae auctoritatem obtinuit; at non item quae lata fuit in iudicio de iuribus. Hoc in iudicio cum praepositus Stevani aegre ferret, sacerdotem Antonietti in sua ecclesia sacrum ministerium exercere, petiit, ab eo probari ius sibi competere ad illud, ut posset illum removere si in probatione defecisset. « Il sottoscritto istituisce col « presente atto formale giudizio innanzi a questo Revmo Tribunale dio- « cesano, perchè l'Antonietti provi il suo diritto, che egli dice di pos- « sedere, in forza di disposizioni di Mons. Scalabrini, di ritenere, indi- « pendentemente e contro la volontà del parroco, le mansioni, di cui « sopra. In caso contrario si domanda, che venga espressamente rico- « nosciuto il diritto del sottoscritto di rimuovere l'Antonietti ». Verum sententia inde orta praeposito actori fuit adversa, qui ideo H. S. T. legitime appellavit, et in hodierno turno quaestio proposita resolvenda disceptatur sub formula dubiorum:

I. - *An Sacerdoti Antonietti ius sit, independenter a praeposito parocho, in ecclesia S. Antonini fidelium confessiones excipiendi, sacraque peragendi pro legatis paroeciae adnexis, ut in memoriali diei 10 martii 1914.*

Quatenus negative:

II. - *An praepositus parochus ius habeat eumdem sacerdotem dimittendi in casu.*

Ius quod attinet. - Sunt certe parochis nonnulla iura: at non ita absoluta, ut nulli sint obnoxia limitationi seu restrictioni; ipsi enim episcoporum subsunt iurisdictioni, qui eorumdem, aliorumque rectorum ecclesiarum totius dioecesis regimen moderantur. Enimvero « episcopus « solus (ait Thomassinus *Vetus et nova Ecclesiae Disciplina*, vol. I, p. I, « l. 2, c. 10, n. 10) pastor est primus et princeps ovilis in tota dioecesi « sparsi, et a Deo sibi commissi. Eius ideo *unius* est pastores subsidiarios « accersere, et alios aliis sui gregis partibus praelicere, sive parochos « instituat, sive poenitentiarios creet, sive confessarios deleget ». Quod etiam accuratius D'Annibale (*Sum. Theolog. Mor.*, vol. I, cap. III, art. II, n. 98) docet: « Uti in partem sollicitudinis R. P. vocati sunt episcopi « iure divino, ita in partem sollicitudinis episcoporum vocati sunt parochi « iure canonico. His igitur, quasi vicariis episcopi, credita est animarum « cura ». Quamobrem in potestate episcoporum est, ea, quae sunt parochorum, gerere sive per se, sive per alium, quotiescumque ipsis videbitur, dummodo nihil eis detrahat, ex reditibus sive certis, sive incertis, obventionibus et id genus ceteris. Quemadmodum ergo Romanus

Pontifex sua utitur potestate in universa Ecclesia, et in hoc ab episcopis est independens, ita episcopi iurisdictionem exercent in tota dioecesi sine dependentia a parochis.

Ideo possunt episcopi, etiam absolute et independenter a parochis, aliisque ecclesiarum rectoribus, in quibus sunt audiendae confessiones, stricto iure confessarios destinare. « Parochi frustra repugnant (scribit « Ferraris, *Bibl. Can. Iur.*, V, *Parochus*, art. III, n. 70) si episcopus dederit « confessario facultatem audiendi confessiones suorum dioecesanorum. « Confessarius enim, qui absolutam facultatem obtinuit ab episcopo « audiendi confessiones in alterius parochia *independenter* a voluntate « et consensu parochi, non indiget de rigore iuris, sed solum ex quadam « aequitate, consensu parochi. Et ratio est quia singuli parochiani sunt « subditi episcopo tamquam pastori universali omnium, etiam ipsorum « parochorum; episcopus enim habet absolutam iurisdictionem in tota « sua dioecesi *independenter* a parochis, et potest, *ipsis invitis*, saluti « suarum ovium, prout melius sibi videbitur expedire, consulere ». Hoc idem docet Bonacina, tom. I, *de Poenit. Sacr.*, disp. 5, qu. 7, punct. 4, § 1, n. 17; Suarez, disp. 17; La Croix, lib. 6, p. 2, num. 1523. *Stricto* inquam *iure;* episcopi enim *de facto*, nisi aliter circumstantiae suadeant, ordinario confessarios delegant cum clausola, *de licentia seu cum consensu parochi vel rectoris ecclesiae;* idque ut debitus servetur ordo, et obsequium ex quadam aequitate parocho vel ecclesiae rectori praestetur (Genicot, *Theol. Mor.*, vol. II, n. 321), non vero ex necessitate; adeo ut, hac etiam licentia non obtenta, confessarius *valide* confessiones recipiat (Bonacina, l. c., n. 18). Sic universalis fert consuetudo (Marc., *Inst. Alphons.*, vol. 2, p. 274).

Possunt etiam episcopi hac eadem ratione legatorum implementum, aliasque sacras functiones clericis sibi bene visis committere. Ait Pitonius (*Discep. Eccles.*, tom. I, Discept. 17, n. 2): « Episcopus habet ius « eligendi, seu providendi et deputandi clericos in ecclesiis non numeratis, tam cathedralibus, quam collegiatis, et aliis inferioribus » et Wernz (vol, II, p. II, n. 828) scribit: « Episcopus non prohibetur quominus, etiam *invitis parochis*, cum moderatione quadam, aliis sacerdotibus functiones sacras *in parochia* peragendas deleget ». Hoc docet etiam Berardi (*Ius Can. Univ.*, tom. I, diss. IV, c. 3).

Attamen parochis competit quaedam externa potestas administrativa, quae licet vera perfectaque iurisdictio fori externi non sit, tamen est potestas quaedam *oeconomica* vel *domestica* in parochiam ut societatem imperfectam, quae praeter iurisdictionem fori poenitentialis, administrationem quoque externam habet adnexam (Wernz, *Ius Decret.*, vol. II,

n. 828; Giraldi, *Additam. ad Barb. De Paroc.*, tom. I, c. 16, n. 3; S. Alph., *Theol. Mor.*, lib. III, 228 et 1032; Rota, in *Cameracen.*, 27 ianuarii 1914 c. Lega). Ex quo sequitur, omnes, qui servitio parochialis ecclesiae quocumque modo sunt addicti, licet ab episcopo delegati, teneri ad leges servandas, quas parochus, cum episcopi approbatione (Wernz, l. c., n. 756, II b), statuendas censuerit pro recta paroeciae administratione et spirituali bono animarum. In hoc non censentur episcopi parochorum potestati derogare et proinde, hoc sub respectu, praesumuntur voluisse, clericos a se directe deputatos a parochis pendere, ne ordo turbetur, et scandala vel contentiones oriantur.

Quod ad factum spectat. - Cum in casu de independentia quaeritur Sacerdotis Antonietti, in sacris muneribus obeundis, a praeposito Stevani, hoc sensu quaestio retinetur proposita, an ius ad ea exercenda in Basilica S. Antonii sit illi quaesitum *directe* ab episcopi mandato, ut constat ex actu citationis; hic enim, cum potestatem habeat a parochi potestate independentem, per suam delegationem et ius constituit independens, quin parochus huic se opponere valeat: at non ideo concessa intelligitur independentia a praepositi Stevani potestate administrativa, cui sacerdos Antonietti subiicitur, cum de iuris exercitio agitur.

Hoc posito, canonicis honorariis, nonnisi nomina et iura honorifica una cum stallo in choro competunt (Wernz, II, n. 777, VI): et ideo omni vi probandi caret argumentum, quod oriri praetenditur ex titulo canonici honorarii sacerdoti Antonietti collato. Nihil impedit quominus, de episcopi mandato, etiam canonicis honorariis nonnulla incumbant onera ab ipsis fideliter implenda; sed hoc ex titulo extrinseco et a canonicali diverso ac distincto oritur (Gennari, *Consultazioni Canoniche*, Cons. XII, n. 2). Quare in casu, potiusquam a titulo canonici honorarii, aliunde est petenda probatio; idque licet canonici honorarii in Basilica S. Antonini fuerint creati ut « ministerio abolito canonicorum titularium « ministerium proprium sufficiant », et sacerdos Antonietti fuerit renunciatus canonicus « ut collapsurus ecclesiae cultus consistere et soli« dari possit »; quod enim sit ministerium per canonicos honorarios substituendum ministerio abolito canonicorum titularium; quis sit in specie cultus collapsurus per electionem canonici Antonietti in Basilica servandus, nos latet, et ideo chorale servitium dumtaxat ab episcopo volitum potest intelligi et retineri.

Actoris intentioni documentum respondet a vicario generali Placentino sub die 20 martii 1915 relaxatum: « Debitamente autorizzato, « dichiara il sottoscritto, nella miglior forma, che il m. rev. sac. Anto-

« nietti D. Cesare, allorquando dal compianto Mons. Vescovo Scalabrini « fu eletto canonico onorario della Basilica di S. Antonio in Piacenza, « venne addetto alla Basilica stessa coll'incarico di esercitare in essa il « sacerdotale ministero, particolarmente in ordine alle sacramentali con- « fessioni dei fedeli, e colle stesse mansioni, che ebbe in suo vivente il « canonico Casella. Attesta pure e dichiara lo scrivente, che il pre- « detto m. rev. sig. can. Antonietti è stato confermato in tutte le sue « mansioni ed attribuzioni anche da S. E. Rev. Mons. nostro Vescovo « sino dalla sua venuta in diocesi ». Hoc ipsum praeposito Stevani idem vicarius generalis iam pandiderat in suis Litteris diei 12 iulii 1913 ad eum missis: « In realtà consta a questa Curia dell'incarico dato dal « compianto Vescovo Mons. Scalabrini al predetto can. Antonietti di « celebrare in codesta Basilica, e di ascoltare le confessioni dei fedeli; « incarico che sempre gli venne mantenuto e riconosciuto, e che attual- « mente è autorizzato ad esercitare ».

Cum ergo sacerdos Antonietti, praeposito Costa instante, fuit renuntiatus canonicus honorarius in Basilica S. Antonini, voluit Episcopus Scalabrini ut ipse sacrum etiam ministerium in ea exerceret, praeter chori servitium; et ideo, praeter titulum canonici honorarii, ei commisit etiam munus fidelium confessiones in Basilica excipiendi, missas pro legatis paroeciae adnexis celebrandi, aliasque sacras functiones peragendi. Hoc vel actor ipse concedit; sed addit, in casu agi de simplici facultate concessa, sicut ordinario concedi solet, non vero affirmari, *verum ius* fuisse constitutum: « le parole *è autorizzato ad eser-* « *citare* altro non importano per se stesse che una facoltà concessa « dall'Autorità, ma *senza nessun diritto* di fronte al parroco della chiesa: « come quando si dà la facoltà di celebrare o confessare ad un sacer- « dote qualunque ... sebbene si usino le parole " è autorizzato „ non si « intende dare *il diritto* di confessare e celebrare in una chiesa senza « il consenso o beneplacito del rettore di questa chiesa: che pertanto « rimane libero di ammetterlo o meno ». Sed frustra hoc praepositus observat, qui in sua sententia decipitur. Nam munia praefata ab ipso praeposito Costa, cui onus incumbebat providendi ecclesiae servitio propter suam administrativam potestatem, canonico Antonietti, qui erat confessarius in dioecesi approbatus, concedi potuissent; quin Episcopi imploraret opem. Sed de facto intervenit episcopus, qui ideo aliquid aliud certe voluit, quod praepositus non potuisset concedere. Voluit, scilicet, assignare canonico Antonietti officium praedicta munia in Basilica peragendi. Et revera ei assignavit officium, quod antea canonico Casella fuerat assignatum, cum iisdem iuribus et oneribus:

ita enim legitur in alio documento Curiae Placentinae, dato sub die 21 maii 1917: « Morto il canonico Casella nell'ottobre 1902, dal prefato « Mons. Vescovo Scalabrini venne nominato, nell'ottobre stesso anno, a « sostituire il Casella come canonico onorario, il Rev. D. Cesare Anto- « nietti cogli stessi " obblighi e diritti „ in detta chiesa di S. Antonino ». Iamvero Rev. Casella non erat tantum canonicus honorarius, sed habuit etiam speciale mandatum et officium exercendi sacrum ministerium in Basilica S. Antonini, cuius gratia stipendium quoque recepit: « A chiun- « que appartenga si attesta », legitur in mox citato documento, « constare « a questa Curia, che il Rev. D. Gherardo Casella, nominato canonico « onorario della Basilica di S. Antonio di questa Città, con Decreto « Vescovile 5 maggio 1880, venne IN SEGUITO dal compianto Vescovo « Mons. Giovanni Battista Scalabrini *espressamente incaricato, oltre che « ad assistere alle sacre funzioni, ad ascoltare in modo speciale le con- « fessioni* dei fedeli nella Basilica stessa, assegnandogli per tali man- « sioni l'annua fissa retribuzione di lire italiane *seicento* ». Cum ergo Gerardus Casella esset iam canonicus honorarius, per subsequentem actum, et a canonicali titulo distinctum, fuit etiam constitutus Basilicae capellanus cum iuribus et oneribus determinatis; et consequenter hoc idem est retinendum canonico Antonietti fuisse concessum; adeo ut cum et ipse iam esset canonicus honorarius, mandatum quoque et officium cappellani per distinctum actum obtinuerit cum facultate audiendi fidèlium confessiones, aliaque peragendi, quae antecessor Casella exercuerat, et cum iure stipendium recipiendi intuitu huius muneris assignatum: « Venne nominato ... a sostituire il Casella come canonico ono- « rario il Rev. D. Cesare Antonietti cogli " stessi obblighi e diritti „ in « detta chiesa di S. Antonino, quantunque riceva come assegno " una « somma minore „ cioè lire quattrocento annue, e l'Antonietti fu pure, « come il Casella, incaricato a celebrare la messa in S. Antonino per i « legati della Chiesa ».

Praedictis ergo documentis attentis, constat aperte de Episcopi delegatione canonico Antonietti data, controversa munia in Basilica S. Antonini rite obeundi, ex quo ius ortum habuit a praeposito parocho independens; is enim est valor delegationis Superioris, ut consensu inferioris non indigeat. Ambigi vero nequit, documentorum Placentinae Curiae plurimi faciendam esse auctoritatem, quae ideo in iudicium plenam faciunt probationem, quoadusque contrarium certo non constet. Documenta enim in actis exhibita sunt quidem instrumenta privata, cum non sint a publico notario et cum legitimis solemnitatibus confecta, sed sunt instrumenta *authentica*, cum a vicario generali scripta, *authen-*

tico sigillo Curiae, seu episcopi, sint munita, quae publico instrumento, *quoad vim probandi*, aequivalent ex cap. 1 et 2, *De fid. instrum.*, et ex Novella 49, cap. 2, § 2.

Dicere non relevat, ut Actoris patronus observat, Episcopum Placentinum, cuius nomine et mandato vicarius generalis praefata documenta dedit, testem qualificatum in casu non posse retineri, cum, de Antecessoris sui facto loquutus, scientiae suae originem non assignaverit. Cum enim munia, quae documenta continent, Curiae constare dixisset: « *Consta* a questa Curia dell'incarico dato dal compianto vescovo « Mons. Scalabrini. Si attesta *constare* a questa Curia » etc. *ex actis* Curiae id afformatum fuisse praesumitur, nisi probetur contrarium cap. *Mandata*, 6, *de praesumpt.*; cap. *Semel malus*, 8, *de regul. Iur.*, in 6; et non obstat, haec acta *in specie* non fuisse declarata; maxime si attendatur, in casu hoc ex prudenti consilio forte contigisse. Quare fides vicario generali non est detrectanda cum de iis testatur, quae vel tempore remoto in Curia acta sunt. Sed insuper vicarius generalis non de uno R. P. Scalabrini facto testatur, sed testatur etiam de facto delegationis, quae actu est « incarico, che sempre gli venne mantenuto e riconosciuto, « e che *attualmente è autorizzato ad esercitare* ». Et siquidem in persona vicarii generalis retineri velit Episcopus loquutus, documentum de facto proprio testatur, cum ea sit mens Episcopi ut can. Antonietti controversa munia iure obeat in Basilica, idque vel a primo ingressu in Placentinam Sedem: « è stato confermato in tutte le sue mansioni e attri- « buzioni da S. E. Rev. Mons. nostro Vescovo sin dalla sua venuta in « Diocesi »; et ideo iniuria prorsus asseritur, vicarii generalis testimonium sine cognitione causae fuisse prolatum. Quare vicarius generalis, contrariis expositis non obstantibus, testis qualificatus est retinendus qui omnimodam meretur fidem et plenam in iudicio facit probationem; et consequenter RR. PP. petitionem reiiciunt ab actoris patrono in actis exhibitam, qua praetendit, documenta produci quibus illius innititur testimonium: salva eidem procuratori facultate probandi concludenter, falsum sive ex dolo sive ob errorem fuisse testificatum.

Neque dicatur, hac Episcopi agendi ratione admissa, iura praepositi parochi fuisse violata. Nam primo, ut optime observat Pirhing (lib. I, tit. 31, n. 148): « Non infertur praeiudicium nisi alicui subtrahatur quod « in favorem eius institutum est: iurisdictio autem, praesertim fori interni, « non datur in favorem pastorum, sed subditorum. Ergo si superiores « praelati, videlicet episcopi, ea quae iurisdictionis sunt, committunt « aliis, quia ita expedire videtur ad salutem plebis, et gloriam Dei, nul- « lum fit praeiudicium inferioribus praelatis, aut rectoribus » (S. Thomas,

3 pars, in supplem. qu. 8, art. 5, ad. 1). Sed, insuper, ius audiendi confessiones non competit Parocho privative respectu ad alios, etiam tempore paschali comprehenso, ut apud omnes convenit. Ideo S. C. EE. et RR. die 3 aprilis 1584 statuit, parochos prohibere non posse sacerdotes etiam saeculares ab episcopo approbatos sive simpliciter, sive pro tota Dioecesi, sive pro eorum paroecia, ne confessiones audiant in parochia (Maupied, *Iuris Canonici universi compendium*, vol. 1, p. 1416). Sic etiam ad praepositum in casu non pertinet missarum celebratio pro legatis paroeciae adnexis, neque pertinent nonnullae aliae religiosae functiones; haec enim operae parochiali incumbunt, quae est a praeposito parocho independens, licet hic sit eius membrum et simplex consiliarius, quaeque Episcopi est subiecta iurisdictioni. Unde parochialium iurium laesio non concipitur; haec enim suo caret obiecto. Caeterum, cum Episcopi delegatio ius contulerit canonico Antonietti determinata munia in Basilica obeundi, quin illum a praepositi parochi administrativa potestate subtraxerit, ex una parte episcopus legitime usus est sua potestate, et ex altera praepositi parochi iura sarta tectaque manent. Ideo corruunt quae in contrarium sunt exposita.

Nunc vero, cum canonicus Antonietti ius possideat, independenter a Parocho, sacrum ministerium in Basilica exercendi; cumque ideo a Praeposito eo privari non possit, nihil refert inquirere an praepositus Stevani legitimam causam habeat illum dimittendi. Quare quae ad hoc in suppletiva instructione, plus quam par sit et etiam sinat christiana caritas, fuerunt collecta perpendi non debent, et ideo sine examine RR. PP. dimittunt. Quod si canonicus Antonietti in suo munere defecerit, et potestatem praepositi administrativam aliquo modo violaverit, patet recursus ad episcopum qui vel illum in officio continebit, vel pro modo culpae providebit, et etiam, si casus ferat, ab Ecclesiae servitio removebit. Parochi enim non habent fori externi iurisdictionem; ideoque nequeunt, ne ad abusus quidem tollendos, leges ferre poenasque decernere. Hinc si externo adiumento ipsis opus est, debent recurrere ad episcopum (Marc, *Institutiones Alphonsianae*, vol. I, n. 144. Cfr. Conc. Trid., sess. 24, t. I, *De reform.*).

Hisce omnibus in iure et in facto rite diligenterque perpensis, Nos infrascripti Auditores de Turno, pro tribunali sedentes, et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, dicimus, declaramus et definitive sententiamus propositis dubiis respondentes: Ad 1^m^ *Affirmative.* Ad 2^m^ *Provisum in primo*: proindeque sententiam Curiae Placentinae confirmamus et pro confirmata ab omnibus haberi declaramus,

statuentes insuper expensas compensatas inter partes, illis exceptis quae ex actis resultant debitae Cancellariae Nostri S. Tribunalis, quae omnes uni praeposito Stevani incumbunt.

Ita pronunciamus et definitive sententiamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam ss. canonum, et praesertim cap. 3, sess. XXV, Conc. Trid., *De ref.*, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis opportuna et efficacia pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae in Sede Tribunalis die 31 maii 1917.

Petrus Rossetti, *Ponens.*
Raphael Chimenti.
Maximus Massimi.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria, die 6 iunii 1917.

Sac. T. Tani, *Notarius.*

ACTA OFFICIORUM

SECRETARIA STATUS

EPISTOLA

AD R. P. M. A. JANVIER, O. P., DE SOCIETATE QUAE NUNCUPATUR « CORPORATION DES PUBLICISTES CHRÉTIENS ».

Mon Révérend Père,

Le Saint-Père a pris connaissance du projet de programme de la « Corporation des publicistes chrétiens », que Vous avez bien voulu me transmettre par Votre lettre en date du 23 octobre courant.

Je suis heureux de Vous annoncer que Sa Sainteté a pleinement approuvé les dispositions de ce programme, de la réalisation duquel Elle attend de bienfaisants résultats pour l'Eglise et la société. Le Souverain Pontife a daigné me charger en même temps de Vous envoyer, ainsi qu'à tous les membres de la Corporation, la bénédiction apostolique, comme gage de Sa bienveillance paternelle et des grâces abondantes qu'Il implore pour le succès de cette belle œuvre.

En me faisant l'agréable devoir d'être l'interprète de ces Augustes sentiments, je saisis l'occasion pour y ajouter de mon côté mes vœux les plus chaleureux pour le rapide progrès et les meilleurs résultats de cette noble initiative et vous renouveler, mon Révérend Père, l'hommage de mon entier dévouement en Notre-Seigneur.

Rome, le 31 octobre 1917.

P. CARD. GASPARRI.

MONITUM

In emendationum *Codicis Iuris Canonici* indiculo, pag. 557 horum *Actorum* edito, legendum erat:

« Can. 1252, § 4 *legatur:* cessat, excepto festo tempore Quadragesimae, nec pervigilia ».

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 13 novembre 1917, nel palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti Ordinaria *Particolare,* nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, insieme coi Rmi Prelati officiali, hanno discusso e dato il loro voto sopra la Introduzione della Causa di beatificazione, ossia dichiarazione del martirio dei Servi di Dio Giuseppe Maria Diaz Sanjurio, Vescovo tit. di Platea e Vicario Apostolico del Tonchino Centrale, Melchiorre Garcia Sampedro, Vescovo tit. di Tricomia e successore del suddetto in quel Vicariato, ambedue dell'Ordine dei Predicatori, e di moltissimi compagni, parte dello stesso Ordine e parte secolari, uccisi dall'anno 1856 a tutto il 1862 nel Tonchino, come si asserisce, in odio alla Fede.

PENITENZIERIA APOSTOLICA

NOMINA

Con Biglietto dell'Emo Signor Cardinale Penitenziere Maggiore il Santo Padre si è degnato di nominare:

21 novembre 1917. Mons. Salvatore Luzio, professore di Diritto Canonico nel Pontificio Seminario Romano, *Canonista della Sacra Penitenzieria Apostolica,*

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, in data 29 novembre, la Santità di Nostro Signore si è benignamente degnata di nominare Segretario della nuova Sacra Congregazione *pro Ecclesia Orientali* l'Emo e Revmo Signor Cardinale Nicolò Marini, e di eleggere a componenti la medesima gli Emi e Revmi Signori Cardinali: Vincenzo Vannutelli, Antonio Vico, Raffaele Merry del Val, Pietro Gasparri, Domenico Serafini, Andrea Frühwirth, Raffaele Scapinelli di Lèguigno, Michele Lega, Aidano Gasquet.

La stessa Santità Sua si è degnata di nominare Assessore della medesima S. Congregazione l'Illmo e Revmo Monsignor Isaia Papadopoulos, Vescovo titolare di Grazianopoli, e Consultori: S. E. Mons. Ignazio Rahmani, Patriarca Siro; S. E. Mons. Ladislao Zaleski, Patriarca latino d'Antiochia; gl'Illmi e Rmi: Mons. Vincenzo Sardi, Arcivescovo di Cesarea di Palestina; Mons. Luigi Petit, Arcivescovo di Atene; Mons. Maurizio Landrieux, Vescovo di Digione; Mons. Camillo Laurenti; Mons. Girolamo Rolleri; Mons. Renato Graffin; Mons. Giulio Tiberghien; e i Rmi: P. Giovanni Torossian, Procuratore Generale dei Mechitaristi; P. Antonio Delpuch, Vice-Procuratore dei Missionari d'Africa (Padri Bianchi); P. Abate Gabriele Cardahi.

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

16 novembre 1917. L'Emo Signor Cardinale Raffaele Merry del Val, *Protettore dell'Istituto delle Ancelle del Sacro Cuore e della Vergine Immacolata, di Siviglia.*

17 » » L'Emo Signor Cardinale Raffaele Scapinelli di Lèguigno, *Membro della S. Congregazione dei Religiosi.*

28 » » L'Emo Signor Cardinale Filippo Giustini, *Protettore dell'Istituto « Réunion au Sacré-Cœur de Jésus » di Bordeaux.*

» » » L'Emo Signor Cardinale Aidano Gasquet, *Archivista della Santa Sede.*

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotari apostolici ad instar participantium:

13 novembre 1917. Mons. Giuseppe Pellicer-Guin, dell'archidiocesi di Saragozza.

20 » » Mons. Antonio Filippo Kremer, della diocesi di La Crosse.

Prelati Domestici di S. S.:

25 giugno 1917. Mons. Patrizio Lorenzo Duffy, della diocesi di Charleston.

9 agosto » Mons. Pietro Christ, della diocesi di Scranton.

25 » » Mons. Magno Niedermair, della diocesi di Augsburg.

3 novembre » Mons. Angelo Rotta, canonico coadiutore della Basilica Vaticana.

» » » Mons. Amedeo Piccinini, dell'archidiocesi di Modena.

6 » » Mons. Paolo Giobbe, Rettore del Collegio Urbano di Propaganda.

10 » » Mons. Giovanni Fernandez Limones, dell'archid. di Valenza.

13 » » Mons. Robustiano Carra y Ladron de Guevara, dell'archidiocesi di Saragozza.

14 » » Mons. Carlo A. O'Hearn, Rettore del Collegio Americano degli Stati Uniti.

» » » Mons. Arturo Hinsley, Rettore del Collegio Inglese.

» » » Mons. Orazio Mann, Rettore del Collegio Beda.

18 » » Mons. Carlo I. Weber, della diocesi di Superior.

» » » Mons. Giuseppe F. Mueller, della medesima diocesi.

» » » Mons. Giovanni A. Barney, della medesima diocesi.

20 » » Mons. Vincenzo La Puma, sottosegretario della S. C. dei Religiosi.

26 » » Mons. Armando Mignon, della diocesi di Blois.

ONORIFICENZE

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine Piano con Placca:

15 novembre 1917. A S. E. il signor Ministro Michele Gavrilovitch, già delegato del Governo Serbo presso la Santa Sede.

La Commenda dell'Ordine Piano:

22 novembre 1917. Al sig. Bartolomeo Teeling, Cameriere segreto di Spada e Cappa soprannumerario.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

12 novembre 1917. Al sig. dott. Eulogio Romero, già Presidente del Consiglio dei Ministri nel Perù.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

24 agosto 1917. Al sig. cav. Enrico Marrel, dell'archidiocesi di Lione.
10 novembre » Al sig. avv. Antonio Manaresi, dell'archidiocesi di Bologna.
19 » » Al sig. Giuseppe Luigi Goyoaga y Escario, della diocesi di Vittoria.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

8 novembre 1917. Al sig. Giorgio Horton, già Console degli Stati Uniti a Smirne.
9 » » Al sig. Renato Paturel, della diocesi di Saint-Brieuc.
» » » Al sig. Francesco Perrio, della medesima diocesi.
» *24* » Al sig. Alfonso Gérard, della diocesi di Blois.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

5 novembre 1917. Mons. Giuseppe Sanfeliu Giver, dell'archidiocesi di Valenza.
15 » » Mons. Ferdinando Cento, della diocesi di Macerata.
19 » » Mons. Riccardo Fortis, dell'archidiocesi di Torino.

Cameriere d'onore in abito paonazzo di S. S.:

16 ottobre 1917. Mons. Francesco Giovanni Enrico Boex, della diocesi di Bois-le-Duc.

Cappellano Segreto di S. S.:

14 novembre 1917. Mons. Alberto Piermattei, della diocesi di Montefiascone.

NECROLOGIO

26 ottobre 1917. Mons. Giovanni Antonio Hofman, vescovo tit. di Telmesso ed ex-vic. ap. di Chan-sì Meridionale in Cina.
3 novembre 1917. Mons. Gioachino Beltrán y Asensio, vescovo di Avila.